

Homilie v pražské katedrále o svátku sv. Václava

Mužové čeští, české ženy,

mám k vám promluvit v den svátku mučedníka sv. Václava, takřka u jeho hrobu, tváří v tvář věčného dědice české země.

Přečetli jsme si krásný úryvek z Knihy moudrosti, který výstižně říká, proč je sv. Václav svatý, jak a kudy ke svému postavení v nebeském království došel a pak provždy stanul mezi námi jako hlavní patron našeho národa. Byl nejen statečný, spravedlivý, svůj národ a zemi milující, neobyčejně vzdělaný a velmi zbožný, ale již jako mladý muž také moudrý.

Písmo svaté mluví stále stejně. Kniha moudrosti platila v době starozákonní, za života Václavova a platí dodnes. Bude platit i nadále, neboť Boží slovo je neměnné. Bůh stojí v něm věrně.

Uvedu dva výroky z toho, co jsme vyslechli.

Kdo svatě střeží svaté příkazy, budou uznáni za svaté. Odpověď na otázku v podstatě kající, totiž za koho budou považováni ti, kdo je bezbožně či v hloupé liknavosti nestřeží, ponechám na Vás. Promluví o druhém výroku. Počátek moudrosti je touha poučit se.

Jak se chová dnešní společnost? Silný a určující postoj lze vyjádřit takto: „Ať se stará stát, platím přece daně.“ Zcela v tomto duchu se stavíme i k otázkám duchovním a mravním. Ať se starají patronové, chodím přeci na Půlnoční. My katolíci můžeme říci pádnější: „Chodím v neděli na mši a každý den se pomodlím“.

Přiznejme si, že naše společnost a my s ní je zcela pošetilá, protože nemá touhu poučit se. Mám na mysli poučení z dějin. Čím je kdo mladší, tím víc ho to nezajímá. Jsme nepoučitelní, a podle toho dopadneme.

V danou chvíli se v našem parlamentu projednává ratifikace Istanbulské úmluvy a naše společnost je v klidu. Tu a tam se ozve nějaký hlásek, ale to je přeci odjakživa při všem. Možná, že vůbec nevíte, o jaké nebezpečí jde. Nikdo vás dost jasně neupozornil, ale přiznejme si, že my sami se o nic nezajímáme. Pokusím se to stručně vysvětlit.

Nebezpečí vidím už v tom, jak zákeřně je Istanbulská úmluva formulována. V textu samotném není nic, pod co se rozumný člověk nemůže podepsat. Všechno nebezpečné a nepřijatelné je teprve v důvodové zprávě, která je tak rozsáhlá, že ji běžný člověk a patrně i dost poslanců nebude číst. Pro plné pochopení Úmluvy je dále třeba znát texty řady předchozích, již platných dokumentů. Je rovněž třeba ji číst v kontextu dalších proklamací a výroků jejích protagonistů. Protože nemám přednášku na právnické fakultě, ale kázání v katedrále, nebudu to rozvíjet.

Další nebezpečí vidím v tom, že Úmluva pojednává o určitém rozšíření práv a svobod a nám úplně uniká, že svoboda není sumou dílčích svobod a svobodíček, protože je celistvá, jediná a nedělitelná. Má povahu moře, které není součtem kapek stejně jako déšť. Svoboda buďto je, a pak z ní všechny ostatní přirozeně vyplývají, anebo není a je nesvoboda. Tu máme podle Istanbulske úmluvy uzákonit ve jménu mocné nátlakové skupiny gentristů a homosexualistů. Zdůrazňuji homosexualistů nikoli homosexuálů, z nichž mnozí s názory agresivních homosexualistů nesouhlasí.

Dokonale zvrácené zákony, které se u nás mají zavést a v několika zemích již zavedeny jsou, jsou namířeny proti tradiční rodině, tj.: otec–muž, matka–žena, děti, tedy děvčata nebo chlapci, a prarodiče, vždy muž a žena. Navržené zákony a jejich protagonisté převzali ideologii marxismu a nacismu. Jsou to neomarxisté, o čemž se mluví, a neonacisté, o čemž se cudně mlčí. Navrhované zákony jsou ze své podstaty nedemokratické. Jsou diktátorské. Diktatury se vždy potřebovaly zbavit rodiny, která přes jakoukoli dílčí domácí autoritu je demokratickou jednotkou, je nositelem a zdrojem demokracie a zároveň i pravé vazebnosti společnosti. Že existovaly a existují špatné rodiny, všichni víme. Na principu to nemění nic.

Na úvod připomenu jednu větu z dnešního Evangelia: Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo by však svůj život pro mne ztratil, nalezne ho, a přistoupím k částečnému výčtu toho, co by nás po zavedení tohoto nového zákonodárství čekalo. Je mi to líto, protože to bude znít jako zatloukání hřebíků do rakve nebo bušení na bránu neštěstí.

Vaše rodiny budou roztrženy a rozeznány. Bude k tomu stačit, že dětem řeknete, že muž a žena nejsou totéž.

Vezmou vám děti a zatají vám, kam je zašantročili, kam je prodali, kde je vězní. Postačí k tomu křivé obvinění.

Určení pohlaví vašich novorozenců podle pohledu do jejich klína bude zrušeno.

O svém pohlaví rozhodne dítě samo, a proto budete povinni je vychovávat bezpohlavně a potažmo mu nebudete moct dát ani jméno.

Za každý nesouhlas budete deportováni do nápravně-výchovných pracovních táborů vyhlazovacího charakteru.

Homosexuálové budou prohlášeni za nadřazenou vládnoucí třídu, vy budete patřit k podřadné výpomocné třídě a pracovat podle pokynů mocných elit, které budou určovat, co se smí a co se nesmí říkat.

Budete postaveni pod všechny živočichy, kteří se pohlavně rozmnožují, protože pro kočky, žáby ani hmyz zaváděné zákony neplatí.

Co říci na závěr. Je starou zkušeností, že obrana ohrožených svobodných lidí je snazší a efektivnější, než vzpoury otroků a vězňů. Co by dělal svatý Václav, říkat nemusím, ale musím říct, že naše naděje je v tom, že se postavíme za něj a budeme zpívat opravdověji a poctivě chorál Nedej zahynouti nám ni budoucím.

Msgr. Petr Piřha

Prodavači strachu

16.10.2018

Letošní svatováclavské kázání Petra Piřhy bylo skutečně skandální a fakt, že bylo proneseno v katedrále a navíc v den velké církevní i státní slavnosti, znamená, že tento skandál (opravdu „veřejné pohoršení“) nelze jen tiše přejít a „zamést pod koberec“ tak, jak se v církvi bohužel dlouho se skandály zacházelo.

Právní experti se domnívají, že byla naplněna skutková podstata trestného činu rozšiřování poplašných zpráv, někteří ten projev zřejmé ztráty soudnosti omlouvají vysokým [věkem](#) mons. Piřhy. Bohužel se nejednalo o okamžitý „úlet“, podobné a ještě skandálnější výroky se vyskytovaly v jeho kázáních a textech už několik let. Pro mne je to zvláště bolestné, protože v době našeho společného působení v „podzemní církvi“ a křesťanském disentu patřil Petr Piřha k mým nejbližším spolupracovníkům a přátelům a z té doby má opravdu zásluhy o naši církev; nyní však jsme - mnozí, kteří jsme mu kdysi byli blízcí - z jeho postojů a projevů opravdu konsternováni. Zdá se, že k změnám u něho došlo až s jeho vstupem do politiky v okruhu Václava Klause. Současná církevní funkce mons. Piřhy, probošt kapituly Všech svatých, je sice spíše formální, avšak znepokojující je to, že řadu let patřil k nejbližším poradcům kardinála Duky a jeho rukopis bylo možné snadno rozpoznat v mnohých církevních dokumentech. Bez kardinálova souhlasu by mons. Piřha jistě nemohl v katedrále vystupovat.

Mezi klérem bychom asi těžko našli někoho, kdo by se plně ztotožnil s absurdními výroky v tom afektovaném kázání. Avšak část kléru se opravdu posouvá k ultrakonzervativním náboženským postojům, spojujícím se nebezpečně s politickým pravicovým extrémismem. Je to ona opozice proti papeži Františkovi, která je vůči jeho snahám o nutnou reformu církve stále agresivnější, protože se bojí o své pozice a začíná si uvědomovat, že návrat před Františkovy reformy je nemožný: to by se z církve stala opravdu marginální zahořklá sekta. Přesto se snaží církev do

této slepé uličky tlačit. V určitých kruzích ultrakonzervativních katolíků - nejen u nás, ale i v Polsku, Maďarsku a Slovensku - ožívá to, čeho jsme byli svědky za druhé republiky, kdy odpor části katolíků vůči liberální demokracii a sympatie k autoritativním režimům je přivedly do blízkosti fašismu; někteří lidé jsou nepoučitelní. Tyto sklony jsou dnes často využívány ruskou propagandou, která šířením fake-news vyvolává odpor proti EU s cílem odpoutat své bývalé satelity od Západu a vtáhnout je do sféry svého vlivu.

Situace se nyní vyhrotila tím, že v katolické církvi – u nás bohužel za podpory episkopátu - se šíří hysterie proti Istanbulské smlouvě a „genderové ideologii“, přičemž Istanbulská smlouva je dezinterpretována a ve vztahu k genderovým studiím jejich rozčlenění „kritici“ nejsou schopni kriticky rozlišit pravdivé jádro od extrémních podob. Vracejí se k neudržitelné ahistorické koncepci „neměnné přirozenosti“ - nerozlišují to, co je skutečným smyslem lidství a rodiny a co jsou kulturně a dějinně proměnné role – nechávají se tak přehnanými formami genderových teorií zatlačit do podobně extrémních opačných pozic. Plamenní obhájci „tradiční rodiny“ zapomínají uvést, který z mnoha modelů rodinného života, které se vystřídaly v dějinách a v různých kulturách, pokládají za ten tradiční; žádný totiž nespadol hotový přímo z nebe. Pokud v těchto emocionálních debatách chybí odbornost, věcnost a „zdravý střed“, pak se jen překřikují extrémisté zprava i zleva, agresivní sekularisté s náboženskými fundamentalisty.

Na projevech, jako bylo to ostudné kázání Petra Piťhy, je snad nejhorší to, že odrazuje od křesťanství a skutečně pohoršuje zejména mladé a vzdělané lidi. Mám tuto zkušenost z univerzity, z akademické farnosti, z Křesťanské akademie a zejména z rozhovorů s katechumeny a konvertity. Ti očekávají od církve v této době moudré a laskavé orientující slovo, a proto podobné militantní apokalyptické výkřiky a absurdní strašení hrozcím odebráním a prodáváním dětí a vyhlazovacími tábory v nich vzbuzují pochybnosti, zda církve tohoto typu mohou brát vážně.

Pro mne a pro mnohé bude skutečně důležitým signálem o stavu naší církve to, jak se její vedení k této kauze postaví, zda si včas uvědomí vážné nebezpečí, že nebude-li podobným tendencím rázně čelit, může přijít i o ten zbytek věrohodnosti a morální a duchovní autority, který snad církve ve společnosti ještě má. Podle evangelia máme být „služebníky radosti“ a šířiteli naděje; když kněz místo zvěstování evangelia dává průchod svým depresivním náladám, straší lidi chorobnými vizemi zkázy a nenabízí

žádné jiné východisko než obrnit hranice a střílet na všechny strany, pak místo pokrmu dává jedovatého hada.

Obávám se, že zvláště dnes, kdy populističtí politici kupčí se strachem, by Ježíš s těmi, kdo toto nebezpečné zboží zavlékají do kostelů, naložil ještě tvrději než s těmi, kteří v jeruzalémském chrámu prodávali ovce a holuby.

Autor je kněz, teolog, psycholog a sociolog

LN, 13.10.2018

Msgr. Tomáš Halík

Piřhovo svatováclavské kázání jako katalyzátor naší doby

Letošní svatováclavské kázání prof. Piřhy sice vyvolalo řadu ostrých reakcí a nepřátelských komentářů, ty však nepřicházely od špiček katolické hierarchie nebo od řadových katolíků. Na prof. Piřhu agresivně útočí aktivisté progresivistické skupiny liberálních demokratů v čele s – jak se v Lidových novinách 13. 10. 2018 podepsal – knězem, teologem, psychologem a sociologem Tomášem Halíkem.[\[1\]](#)

Profesor Petr Piřha je progresivisty Halíkova typu v posledních dnech skandalizován, šikanován a dokonce kriminalizován za to, že si dovolil varovat před zhoubným rozkladem, který naší společnosti hrozí v důsledku útoku na lidskou přirozenost a řád ze strany módních genderových teorií a jejich propagátorů a šířitelů v západním světě.

Halíkův text je pozoruhodnou snůškou absurdních výroků, které vyžadují odpověď. Není možné nad nimi mávnout rukou. Nejde totiž o jemný teologický spor, kterého se smějí zúčastnit jen povolání a vyvolení. Jde o zásadní spor o charakter naší doby, našeho místa v ní a naší budoucnosti.

Tomáš Halík považuje kázání Petra Piřhy za „skutečně skandální“ a v klasické metodě plivnutí na člověka a současně umytí si rukou říká, že (nejmenování, což je důležité) „právní experti se domnívají, že byla naplněna skutková podstata trestného činu rozšiřování poplašných zpráv.“ (Velmi „křesťansky láskyplně“ k tomu dodává, že to může být způsobeno vysokým věkem P. Piřhy – není náhodou papež František ještě o dva roky starší?) Opravdu bylo Piřhovo kázání „rozšiřováním poplašných zpráv“? Nebylo spíše odvážnou polemikou s propagátory zhoubné genderové teorie a s popírači klasické rodiny? Nebylo varováním před tím, k čemu pokračování dnešních tendencí povede? Tak to čteme my.

Za téměř pozoruhodný považujeme Halíkův názor, že by se bez radikální modernistické změny církve, bez „Františkovy reformy z církve stala marginální zahořklá sekta“. To se nám zdá být argumentem politického (navíc extrémně levicového) aktivisty, nikoli věcnou analýzou současného světa a netriviálního postavení církvi v něm.

Halíkova teze, že „za druhé republiky odpor části katolíků vůči liberální demokracii... je přivedl do blízkosti fašismu“, je urážkou katolické církve a není opřena o žádná seriózní historická fakta. Nám jde hlavně o výraz „liberální demokracie“. Dnes progresivisticky znějící módní sousloví liberální demokracie před 2. světovou válkou ještě neexistovalo. Toto slovo, popírající standardní koncept demokracie, si novodobá sekta Halíků vymyslela až v poslední době, až po konci studené války.^[2] Je to ideologie militantního ekologismu, genderismu, feminismu a homosexualismu. Není ani liberální, ani demokratická. To před 80 lety neexistovalo.

Psycholog a sociolog Halík označuje tvrzení o „neměnné lidské přirozenosti“ za „neudržitelnou ahistorickou koncepci“. Jde tak daleko, že si troufá říci, že zastánci „tradiční rodiny“ prý „zapomínají uvést, který z mnoha modelů rodinného života pokládají za ten tradiční.“ Je pan Halík ještě alespoň tenkou nitkou spojen s katolickou církví? Oddává po celá desetiletí ve svém kostele tradiční páry skládající se z muže a ženy, či nikoli?

Zpochybněním neměnnosti lidské přirozenosti Halík podporuje radikálně feministický program likvidace světa normálních mužů a normálních žen a zničení přirozených vztahů mezi nimi. Katolická církev naopak již dva tisíce let prosazuje koncepci rodiny jako společenství muže, ženy a jejich dětí, které se plně osvědčilo i v novodobé společnosti. Je to kompatibilní?

„Ostudné kázání Petra Piťhy“ prý „odrazuje od křesťanství a pohoršuje mladé a vzdělané lidi“. Nevíme, koho pohoršilo. Přesto je prof. Piťha, který hájí rád a zdravý rozum, zadupáván do země, vysmíván a hanoben, zatímco Tomáš Halík, který se v církevní sutaně odvažuje stavět za takové absurdity, jako že pohlaví člověka je sociální konstrukt (a který se odvažuje otevřeně negovat vše, na čem stála a stojí církev i společnost), se nadutě natřásá ve světle ramp a jen málokdo si troufne jeho odpadlictví pojmenovat. My to odpadlictvím nazýváme. Odpadlictvím od normálního světa.

Levičácký progresivismus Halíkova typu je vážným nebezpečím pro celou naši společnost, ale pro katolickou církev – viděno námi, kteří se s ní identifikujeme v obhajobě tradičních hodnot Západu – je více než nebezpečím. Útok na nejintimnější sféru člověka – na pohlavní identitu, na vztahy mezi mužem a ženou, na rodinu jako svazek muže a ženy – popírá podstatu učení církve a znamená vzývání hodnotového a morálního relativismu. Ustupovat jeho tlaku či dokonce přejímat jsou postoje a názorová východiska znamená nikoli (možná potřebnou) modernizaci církve, jak předstírá Halík, ale likvidaci křesťanství jako takového.

Českou biskupskou konferencí byl nedávno k těmto tématům, k tzv. Istanbulské úmluvě Rady Evropy, vydán list, který pan Halík – nezmiňuje. Není to proto, že je tento list v souladu s názory prof. Piřhy? A když Halík označuje Piřhovo kázání za skandál, nestojí tím mimo autority vlastní církve?

[1] Halík, T., „Prodavači strachu“, Lidové noviny 13. 10. 2018. Je všeobecně známo, že o řadě těchto jeho titulů se vedou spory.

[2] O tom více v Manifestu IVK „Obrana demokracie před liberální demokracií“, Newsletter Plus, IVK, Praha, červen 2018.

*Emeritní prezident ČR Václav Klaus
a kolektiv IVK, publikováno v Lidových novinách dne 24. října 2018.*